

OPGEJAAGD WILD

OPGEJAAGD WILD
Wouter Helders

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veeelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, september 2018

© 2018 LetterRijn

Auteur: Wouter Helders

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

The logo for LetterRijn, featuring the word "LetterRijn" in a bold, white, sans-serif font. The "L" is significantly larger and more prominent than the other letters. The text is set against a solid black rectangular background.

isbn: 978-94-918756-8-7

Proloog

Antwerpen, België

Het rode stipje gleed over de witte muur. Zoekend. Speurend. Als een door de geur van een bloem aangetrokken bij, bewoog het stipje zich langzaam door de keuken. Het gleed over de schouw, passeerde het koffieapparaat en had net de koelkastdeur bereikt toen Sofie Lafleur de open keuken binnenstapte. Ze keek gebiologeerd naar het bewegende lichtje. De mok die ze met koffie wilde vullen, hing losjes in haar hand terwijl ze verbaasd zag hoe het rode stipje in een rechte lijn op haar afkwam. Ze deed nog een twijfelende stap naar voren, voelde dat haar voet iets raakte, maar registreerde het al niet meer. Een milliseconde eerder was het grote huiskamerraam van haar flat geëxplodeerd in een wolk van kleine glassplinters. De kogel die dit had veroorzaakt, was met een slordige duizend meter per seconde door haar kleine woonkamer gevlogen om vervolgens, na eerst haar slaap te hebben geschampt, een gat te slaan in de gestucte muur.

Terwijl het speelgoedstoomwalsje waarop ze had getrapt een vrolijk deuntje afspeelde, stortte Sofie neer op de keukenvloer. Ze voelde geen pijn, hoorde geen ander geluid dan het bonken van haar hart. Even was zich vaag bewust van een warm gevoel dat zich vanuit haar hoofd door de rest van haar lichaam leek te verspreiden. Toen was het alsof er een deken over haar heen werd gegooid. Ze vocht er korte tijd tegen. Dacht aan haar zoontje Marcel. Wist dat ze wakker moest blijven. Maar de deken was te zwaar. De duisternis totaal.

Het was een oerschreeuw. Hard. Rauw. Hij kwam vanuit haar tenen en vormde een uitlaatklep voor alle energie die zich in haar lichaam had verzameld. De schreeuw rukte haar uit haar onrustige slaap. Geschrokken sloeg ze een hand voor haar mond en starde met opengesperde ogen in het halfduister van haar slaapkamer. Ze zat recht overeind in bed en merkte dat haar huid vochtig was van het zweet. Het was weer dezelfde nachtmerrie geweest. Dezelfde nare droom die haar al een jaar plaagde. Zonder erbij na te denken bewoog

haar hand zich van haar mond naar haar linkerslaap. Haar lichte, half-kroezende haar was op die plek dunner en onder haar krullen voelde ze het rafelige litteken dat het pad aangaf waarlangs de kogel door haar huid had geploegd. Elke keer wanneer haar vingers het harde, kronkelige litteken beroerden, besefte ze hoeveel geluk ze had gehad. Als Marcel zijn speelgoed niet had laten slingeren, als zij niet was afgeleid door het laserlichtje van het geweer dat op haar werd gericht, als ze niet op het stoomwalsje was getrapt en daardoor een onverwachte beweging met haar hoofd had gemaakt ... als, als, als.

Sofie liet zich met een zucht achterovervallen. Sloot haar ogen en probeerde de herinneringen aan de aanslag weg te duwen door aan andere dingen te denken. Aan het feit dat ze geen hoofdpijn had, bijvoorbeeld. De afgelopen maanden leek haar hoofd steeds vaker uit elkaar te barsten. Deze week was ze zelfs al een paar keer wakker geworden van de pijn. Maar nu was de hoofdpijn weg. Toch maakte de opluchting al snel plaats voor de gedachte dat Marcel bijna wees was geweest. Haar ogen vulden zich met tranen. Opeens hoorde ze hem snikken, een zacht geluid dat haar moederinstinct meteen activeerde. Met het gevoel van dankbaarheid nog vers in haar geheugen, ging ze bijna opgetogen haar bed uit, knipte een nachtlampje aan en liep in haar ondergoed naar zijn slaapkamer die naast die van haar lag. In het zwakke, groene licht dat de dinosauruslamp op de grond naast zijn bed verspreidde, zag ze dat hij overeind zat en met zijn handen in zijn ogen wreef. Sofie ging naast hem zitten en tilde hem bij haar op schoot. Ze drukte haar neus in zijn krullen, die had hij van haar, en snoof zijn geur op terwijl ze hem zachtjes over zijn rug aaide. Ze voelde zijn warme lijf ontspannen, het snikken hield op en een tijdje zaten ze tegen elkaar aan. Toen tilde hij zijn hoofd en keek haar aan.

‘Waarom schreeuwde je, mama? Ik vond het een beetje eng.’

Zelfs in, of misschien wel dankzij, het zwakke groene licht, werd ze zoals vaker getroffen door de kleur van zijn ogen. Ze hadden precies dezelfde lichtgroene glans als die van zijn vader.

‘Sorry, lieverd.’ Sofies stem was hees. ‘Mama, had een enge droom. Ga maar weer lekker slapen.’ Sofie drukte een kus op zijn voorhoofd en legde hem voorzichtig weer in bed. Ze keek even hoe hij zich omdraaide en direct zijn ogen sloot. Daarna stond ze op en

liep naar de woonkamer. Slapen kon ze nu toch niet meer. Chris Hurkman zat weer in haar hoofd.

Sofie plofte op de bank en dacht aan de man waar ze zo verschrikkelijk verliefd op was geweest. De man met wie ze ten strijde was getrokken tegen de Nederlandse mijnbouwgi-gant *Hurkman & De Graaff*. Zij deed dat omdat ze vermoedde dat het bedrijf een rol speelde in de dood van haar vader die in de jaren '70 in Congo was vermoord. Hij omdat hij als erfgenaam van het concern moest vechten voor zijn rechtmatige erfdeel. Ze waren verliefd geworden. Tenminste, dat dacht ze. Maar hij had haar gebruikt, verraden en laten vallen toen hij had gekregen wat hij wilde. Nu was hij dood. En hoewel ze het soms haatte dat ze dagelijks aan hem werd herinnerd door de zoon die hij bij haar had verwekt, was ze hem ook dankbaar voor wat hij haar had gegeven. Marcel was het mooiste wat haar ooit was overkomen.

De achterklep van de Hercules C-130 schoof open en het gesuis van de wind begon het gebulder van de motoren te overstemmen. Sam de Wild moest denken aan de sprong van enkele dagen geleden. Dat was bij daglicht geweest en hij had eenvoudig naar de rivier kunnen navigeren. Nu vloog hij in het donker boven de *broccoli*, zoals de mannen onder elkaar de jungle noemden en moest hij met zijn nachtkijker de contouren van de rivier zien te ontwaren. Alleen door die glimmende zwarte slang een paar kilometer in noordelijke richting te volgen, zou hij bij de dropzone kunnen landen. Vanaf daar stond hem een loodzware tocht door de snikhete moerassen van Frans-Guyana te wachten, want naar het rendez-vouspunt was het zeker tien kilometer lopen.

Hij kon nu elk moment naar voren worden geroepen. Sam sloot zijn ogen en probeerde zich alle handelingen die hij in de lucht moest uitvoeren voor de geest te halen. De oude gewoontes, opgepikt in zijn tijd bij de Luchtmobiele Brigade, waren moeilijk af te leren. Bij deze sprong, die volgens Franse standaarden zou worden uitgevoerd, waren geen sprongbegeleiders; hij stond er alleen voor. Hij repeteerde de springcommando's en de instructies die hij de afgelopen dagen zo vaak had gehoord. *Blijf vlak en stabiel, benen licht gebogen, val niet terug. Check je hoogtemeter. Kijk links, voor en rechts. Check je hoogtemeter. Check de dropzone. Kijk waar je maten zich bevinden. Maak een holle rug, trek aan het koord, zet je schrap voor een stevige ruk en bid dat het scherm opengaat.*

Een klap op zijn schouder maakte dat zijn ogen openschoten. De loadmaster gaf het signaal dat het tijd was om te gaan. Sam ging op de glanzende metalen vloer staan en liep naar voren. De zolen van zijn zware gevechtslaarzen plakten als lijm aan de vloer en onder het parachutistenpak was zijn uniform nat van het zweet. Een combinatie van zenuwen voor de sprong, de hoogte en de wetenschap van wat hem beneden te wachten stond. Sam bewoog zich langzaam naar de staart van het vliegtuig, waggelend onder het gewicht van de parachute op zijn rug en de rugzak op zijn buik. Bij het einde van de klep bleef hij even staan en staarde naar het

gapende zwarte gat onder zich en de rode lampjes die vlak boven zijn hoofd knipperden.

Uit het microfoontje in zijn linkeroor, dat via een wit draadje met de iPod in zijn borstzak was verbonden, schalde *Flash*, een van zijn lievelingsnummers van Queen. Dat hij groot fan was van de Britse band, was een van zijn guilty pleasures, de meeste andere commando's hielden van rap, hiphop of techno. Smaakloze barbaren waren het. En over het algemeen ook échte regelneukertjes. Want Sam wist zeker dat geen van hen het had aangedurfd om, net als hij, de regels te overtreden door tijdens de operatie naar muziek te luisteren.

Boven hem sprongen lichtjes op groen. Sam toucheerde vluchtig het gouden kruisje dat aan de ketting om zijn nek hing. Het was een nutteloos gebaar want hij was, ondanks de verwoede pogingen van zijn oma, nooit religieus geweest, maar de ketting deed hem aan haar denken. Het was zijn talisman. En ook al kon hij het sieraad door de verschillende lagen kleding heen niet voelen, het gebaar behoorde tot zijn vaste rituelen. Zonder aarzeling wierp Sam zich in de opengesperde muil van de nacht. In zijn val zette hij zich af naar achteren, hield zijn hoofd omhoog en viel één meter totdat zijn benen de slipstream van het vliegtuig raakten, waardoor ze terug naar boven werden geworpen en zijn lichaam horizontaal wentelde. De koude wind sloeg hem in het gezicht en prikte als naalden in het onbeschermd gedeelte. Hij negeerde het en begon uit gewoonte te tellen. Duizend, tweeduizend, drieduizend. Sam kromde zijn rug, hield zijn linkerarm half gebogen voor zijn hoofd om in balans te blijven en stak zijn hand uit naar de metalen greep van het koord bij zijn rechterschouder. Hij gaf er een flinke ruk aan en trok het zijwaarts, onmiddellijk dankbaar voor het openklappende valschermdat hij achter zich hoorde klapperen. Maar de verwachte schok bleef uit. Een fractie van een seconde later besepte hij in paniek dat zijn parachute weigerde en dat hij binnen enkele seconden te pletter zou vallen.

Sam hoefde niet op zijn hoogtemeter te kijken om te weten dat hij in de problemen zat. Hij was gesprongen van tienduizend voet, een kleine drieënhalf duizend meter hoogte. Nu hij met zo'n tweehonderdvijftig kilometer per uur naar beneden stortte, gaf hem dat iets meer dan een halve minuut om te reageren. Hij had geen

tijd voor paniek. Hij moest handelen. Het eindeloze oefenen tijdens de drills zorgde dat hij overschakelde op de automatische piloot. Met rechts greep hij het afwerpkussen tussen zijn rechterschouder en borst, terwijl hij met zijn linkerhand naar het trekkoord op zijn linkerborst reikte. Toen hij op allebei een stevige grip had, rukte hij met rechts het afwerpkussen los en trok met links aan het reservekoord.

Zijn hoofdparachute schoot klapperend bij hem vandaan. Hij voelde hoe hij verder versnelde en zag zijn hoogtemeter rondtollen in het spookachtig groene licht van zijn nachtzichtkijker. Toen werd opeens alle lucht uit zijn longen geperst. De beenbanden van het harnas sneden krachtig in zijn kruis terwijl zijn reserveparachute zich achter hem openvouwde. Nauwelijks bijgekomen van de klap, haalde hij diep adem en keek opnieuw op de hoogtemeter. Hij zat al onder de driehonderd meter en daalde nog steeds veel te hard. Sam probeerde iets in de donkere massa onder zich te ontwaren en keek snel om zich heen of hij zich ergens op kon oriënteren. Het had geen zin. De lucht om hem heen was leeg en onder zijn voeten viel niets dan zwart land te bespeuren. Van de rivier was geen spoor te bekennen.

Sam klemde zijn tanden op elkaar en zette zich schrap voor de klap. Minder dan honderd meter nog. In plaats van een zachte waterlanding zou hij midden tussen de bomen crashen. Dat ging pijn doen.

Het eerste wat Sam voelde toen hij zijn ogen opende, was een stekende pijn in zijn schouder. Een moment later realiseerde hij zich dat hij niets zag. Paniek welde in hem op en in een reflex schoten zijn handen naar zijn gezicht. Ze gleden over zijn wangen, richting zijn ogen. Pas toen hij met zijn vingers tegen zijn oogbol aantikte, haalde hij opgelucht adem; zijn ogen zaten er nog. Hij moest zijn nachtkijker zijn verloren. Net als zijn helm met ingebouwde communicatieset en de oortjes van zijn iPod. Hij vloekte en wist niet wat hij erger vond: geen muziek de komende uren of het feit dat hij effectief was afgesneden van zijn collega's. Hij zette de gedachten opzij, er waren belangrijker zaken die zijn aandacht eisten.

Het was aardedonker en om zich heen voelde hij bladeren en

takken. Het leek of hij vasthing in een boom. Hij dwong zichzelf rustig na te denken en bedacht zich dat hij een horloge had. Er zat een lichtfunctie op het display waardoor hij wat zou kunnen zien. Hij probeerde zijn rechterarm te bewegen in de richting van zijn linkerpols, maar merkte direct dat de op zijn buik vastgesnoerde rugzak in de weg zat. Bovendien zaten de lijnen van de parachute vast, waarschijnlijk verstrengeld in de takken van de boom, zodat zijn ledematen als die van een marionet werden beperkt in hun bewegingsvrijheid. Tegen beter weten in probeerde hij zijn linkerhand omhoog te bewegen, maar werd onmiddellijk teruggefloten door de pijn die vanuit zijn schouder door zijn arm schoot. Sam gromde. Hoewel hij in het donker zijn schouder niet kon zien, kende hij dit gevoel. Zijn schouder was weer eens uit de kom. Als hij enige kans wilde maken hier zonder hulp uit te komen, moest hij hem terugzetten, want zonder gebruik van zijn beide handen en armen zou hij zichzelf nooit kunnen bevrijden. Laat staan uit de boom klimmen.

Een tijdje hing Sam besluiteloos in de boom. Moed verzamelend voor wat hij wist dat hij moest doen. Hij had met zijn rechterarm gevoeld dat hij met zijn gezicht naar de boomstam hing, op circa dertig centimeter afstand. Als hij zijn bovenlichaam heen en weer zou bewegen, kon hij zichzelf laten schommelen. Door vervolgens op het juiste moment zijn schouders te draaien, en zijn linkerschouder onder de juiste hoek tegen de boomstam te laten botsen, kon hij zijn schouder terug in de kom fixeren. Dat was de theorie. Hij wist dat het kon, want hij had het twee keer eerder gedaan. De praktijk was echter wat weerbarstiger. De vorige keren had hij overdag op een rugbyveld gestaan, stijf van de adrenaline. Nu had hij pijn, was bang, zag geen hand voor ogen en hing midden in de jungle in een boom. Allereerst moest hij het obstakel verwijderen dat voor zijn buik hing. Met zijn rechterhand begon hij de straps onderaan de rugzak los te trekken. Eerst de linker zodat zijn schouder werd ontlast, toen de heupband en als laatste, toen de rugzak al halfvrij hing, de strap onderaan zijn rechterschouder. Het was een priegelwerkje, en in de bedompte hitte begon hij direct te zweten van inspanning, maar het lukte hem. De rugzak maakte zich los van zijn lichaam en werd verzvolgen door het donkere woud. Het duurde een seconde of drie

voor Sam hem de grond hoorde raken, hij vloekte. Dat betekende dat hij zich minstens dertig meter boven de grond bevond. Hoe ging hij in godsnaam naar beneden komen?

Sam zette de gedachte daaraan van zich af en focuste zich op zijn eerste prioriteit. Zijn linkerschouder. Hij bewoog zijn gezicht omlaag en beet op de kraag van zijn uniform om te voorkomen dat hij, in een pijnreflex, zijn tanden of tong zou stukbijten. Toen begon hij langzaam heen en weer te wiegen. Terwijl hij met zijn rechterarm trachtte de juiste afstand tussen zijn schouder en de boomstam te bewaren, verzamelde hij kracht. Op het moment dat hij genoeg snelheid had, ramde hij zijn schouder tegen de boom.

De pijn kwam plots opzetten, net als de vorige keren, en verspreidde zich razendsnel vanachter haar ogen naar de rest van haar lichaam. Het Franse commentaar van het journaal op La Une werd naar de achtergrond gedrongen door het steeds luider wordende gebonk in haar hoofd en het televisiescherm vervaagde totdat Sofie niets anders meer zag dan een zee van licht die haar pupillen binnendrong en haar oogballen in brand zette.

‘Au, verdomme.’ Sofie wendde haar gezicht af, kneep haar oogleden stijf op elkaar, maar de lichtflitsen bleven komen, als een regen van artillerievuur die het fort van haar hersenen langzaam murw beukte. Instinctief bracht ze haar hand omhoog naar haar ogen en slapen, waarbij ze met haar vingertoppen het grillige litteken raakte dat zich vlak boven haar linkeroor, onder haar haren uitstreekte.

Op de tast vond ze op de leuning naast zich de afstandsbediening en ze drukte de tv uit. Vervolgens schuifelde ze als een blinde de woonkamer uit naar haar slaapkamer. Binnen stootte ze haar teen hard tegen haar dressoir, waardoor de tranen in haar ogen sprongen, maar toen vond haar knie eindelijk de zachte rand van de matras. Sofie plofte met een zucht op bed en liet zich omarmen door de zachte koele deken. Maar de duisternis en stilte brachten geen verlichting, ondanks dat ze haar kamer de afgelopen maanden had laten isoleren voor geluiden van buitenaf en zware gordijnen had opgehangen die geen licht doorlieten. Een paar keer overwoog ze naar de badkamer te lopen. Het potje pillen dat ze van de huisarts had gekregen, stond nog halfvol op de wastafel. Maar ze kon het niet opbrengen om op te staan. Bovendien had ze niet het idee dat de pillen erg goed werkten. Ze had de laatste keren meer last gehad van bijwerkingen dan dat ze verlichting hadden gebracht. En dus besloot ze het op eigen kracht te proberen met als gevolg dat er nog urenlang pijnscheuten en lichtflitsen door haar hoofd gingen. Ergens diep in de nacht was ze zich nog halfbewust van een tinteling in haar voeten en handen, toen zakte ze eindelijk weg in een onrustige slaap.

De volgende morgen kwam veel te vroeg. In haar verduisterde

kamer had het net zo goed nog midden in de nacht kunnen zijn, maar de digitale alarmklok vertelde haar dat het toch echt al bijna halfacht was. Ze hoorde Marcel, haar driejarig zoontje, druk kletsen tegen een van de knuffels in zijn bed, en ontworstelde zichzelf aan de kluwen van dekens en kussens waarin ze verstrikt was geraakt.

Ze had haar zicht weer terug. Dat was het eerste wat ze zich realiseerde. Ook waren de flitsen verdwenen, evenals de kloppende pijn achter haar ogen. Wel voelde ze zich leeg, net als na de laatste migraineaanvallen. Het liefst zou ze zich laten terugvallen op bed, verdwijnen in de zachte dekens, maar ze wist dat dit niet kon. Marcel moest over een uur op school zijn. Bovendien had ze later in de ochtend nog een interview staan en verwachtte haar eindredactrice voor het eind van de middag een verhaal. Geen tijd voor getreuzel dus. Ze moest aan de bak.

‘Mama komt eraan, schat,’ riep ze naar hem, terwijl ze langs zijn deur naar de aangrenzende badkamer liep. Ze knipte het licht aan, merkte dat het nog steeds pijn deed aan haar ogen en sloot ze toen ze op het toilet ging zitten om haar blaas te legen. Een minuut later staaarde ze naar zichzelf in de grote spiegel boven de wastafel. Net als de meeste vrouwen was ze nooit erg tevreden geweest over haar uiterlijk ook al was haar, door het legertje aanbidders dat in de loop der jaren was voorbijgetrokken, vaak verzekerd dat ze een *onwijs lekker ding* was. Toegegeven, zelfs Sofie kon redelijk objectief beoordelen dat ze in ieder geval een bijzondere verschijning was. Het gemengde bloed dat dankzij haar Belgische vader en Congolese moeder door haar aderen stroomde, had geresulteerd in een dikke bos donkerblond kroeshaar, donkerblauwe ogen en een getinte huid. Bovendien had ze haar een meter vijfenzestig lange lichaam door wekelijkse kickboks-sessies en yoga goed in vorm weten te houden. Tot voor kort tenminste. Want de laatste maanden was van sporten en yoga nauwelijks iets terechtgekomen. Het schot dat haar hoofd een jaar geleden had geschampt, leek in eerste instantie niet meer dan een lelijk litteken en een gat in haar zelfvertrouwen te hebben geslagen. Inmiddels was wel duidelijk dat de kogel die haar leven had kunnen beëindigen, meer schade had aangericht dan aanvankelijk gedacht. De gevoeligheid voor licht beïnvloedde haar werk, want langdurig kijken naar verlichte schermen, zoals die van

haar laptop, ging niet meer. Bovendien maakten de korte nachten en hoofdpijnaanvallen dat ze zich moe en prikkelbaar voelde en dat ze zich steeds minder goed kon concentreren.

Het gezicht dat vanuit de spiegel naar haar terug staarde, leek op een oudere, chagrijnige versie van haarzelf. Haar ogen stonden dof, haar oogleden hingen er als halfgesloten luiken voor en onder de vensterbank van haar wimpers tekenden zich donkere wallen af. Sofie wendde haar blik af, staarde even naar het afvoerputje in de wastafel waarop ze leunde terwijl ze kracht verzamelde om aan de dag te beginnen. Ze haalde een paar keer diep adem, maar vond geen extra energie. Met de gedachte dat ze zou willen dat ze een stekker had die ze in het stopcontact kon steken om zichzelf op te laden, zette ze zich in beweging en liep naar Marcells kamer. Voor ze de deur opende, toverde ze een glimlach op haar gezicht en bad tegelijkertijd dat de energieverslindende hoofdpijn haar de rest van de dag met rust zou laten.

Licht sijpelde door het dichte bladerdek en viel in heldere stralen naar beneden waar een wirwar aan takken, lianen, bomen en bloemen vochten om een plekje in de zon. Het daglicht verried dat hij minimaal drie uur buiten westen moest zijn geweest, een blik op zijn horloge bevestigde dat. In het zwakke licht zag Sam dat hij verschrikkelijk veel geluk had gehad. Die boom die hem gevangenhiel was een reus, met mansdikke, naar de hemel uitgestrekte armen, die Sam stuk voor stuk had gemist toen hij uit de lucht viel. Had hij zo'n tak geraakt, dan was het game over geweest. Nu was hij er, los van wat schrammen en builen, genadig vanaf gekomen. Zelfs zijn schouder zat weer op zijn plek en hoewel zijn arm en hand nog stijf aanvoelden, wist hij dat hij ze kon gebruiken.

Tot zover het goede nieuws. Het slechte was dat hij nu ook kon zien in wat voor benarde positie hij zich bevond. Zoals hij vannacht al had ingeschat, hing hij minstens dertig meter boven de grond. Anderhalve meter onder hem stak een metersdikke tak de jungle in. Daaronder zag hij een stuk van een met klimplanten begroeide boomstam die verder naar beneden aan het oog werd onttrokken door de bladeren van andere bomen.

Zijn mes, een door het bedrijf Aitor speciaal voor de commando's ontwikkeld wapen, zat in een holster op zijn borst. Sam pakte het en begon voorzichtig de lijnen waaraan hij vasthing door te snijden. Tot slot greep hij met zijn pijnlijke linkerhand de laatste lijn, trok hem strak met behulp van zijn tanden en sneed hem door. Hij werd nu niet langer belemmerd door de lijnen, maar hield het dunne koord nog wel vast. Hij moest rekening houden met de kans dat hij zijn rugzak en het daarin opgeborgen wapen niet meer zou terugvinden. Het mes was zijn enige zekerheid en hij kon niet riskeren dat hij het zou verliezen. Dus verbeet hij de pijn. Zijn hand trilde en zijn schouder protesteerde, terwijl hij zijn mes opborg en zich klaarmaakte voor de sprong.

Na een lichte zwaaibeweging liet Sam los, om vervolgens anderhalve meter lager op de tak te landen. Stap één was gelukt. Nu de rest van de afdaling nog, dacht hij grimmig. Hij stond voorzichtig

op en nam de omgeving in zich op. Hij bevond zich nog steeds een paar meter boven de toppen van de bomen. Zo ver hij kon kijken, strekte zich aan alle kanten om hem heen een groene zee uit. Het terrein golfde licht, waarschijnlijk door aan het oog onttrokken heuvels en valleien. Hier en daar stak een woudreus, van hetzelfde kaliber als die waarin hij zat, als een flatgebouw boven het bos uit. Overall om hem heen gonsde het van het geluid. Hij zag vogels in de verte en hoorde apen schreeuwen en zelfs op deze hoogte hoorde hij het gezoem van insecten. Wat hij niet zag, was datgene waar hij naar op zoek was: de rivier. Heel ver kon het niet zijn, aangezien hij het water vanuit het vliegtuig had gezien, maar Sam wist hoe makkelijk en gevaarlijk het was om te verdwalen in de jungle. Hij zuchtte en woog zijn opties tegen elkaar af. Vaak was wachten en hopen op redding de beste optie, maar in zijn geval kon hij daar een streep doorheen halen. Hij had niet langer de beschikking over een communicatieset en hij werd aan het zicht onttrokken door alle bladeren boven zijn hoofd. Hoewel ze het zoekgebied konden beperken tot een paar vierkante kilometer, was de kans klein dat ze hem in de dichtbegroeide jungle snel zouden vinden. Hij stond er voorlopig alleen voor. Hij moest naar het noorden. Daar, vlak naast de rivier, bevond zich de dropzone. Hemelsbreed kon het niet meer dan een kilometer of vijf zijn. Die afstand zou hij, zeker als hij erin slaagde de rivier te vinden, binnen een halve dag kunnen overbruggen.

Sam wierp een blik op zijn horloge en keek daarna naar de zon die net boven de toppen van het bos uitkwam. Na het noorden te hebben bepaald, probeerde hij wat oriëntatiepunten te vinden. Dat gaf hij vrijwel onmiddellijk op toen hij zich bedacht dat wat hij deed zinloos was. Beneden op de grond zou hij niets anders zien dan bomen. Het zonder kompas oriënteren in de jungle was niet te doen. Hij moest afdalen en zijn rugzak zien te vinden. Zonder kompas was hij verloren.

Het kostte Sam een uur om naar beneden te klimmen en tegen de tijd dat hij op de grond stond, was hij vies van het mos en het natte hout en door en door bezweet van de inspanning. Ook had een paar flinke schrammen opgelopen en een hand vol splinters. Hij was moe en merkte dat het hem moeite kostte om prioriteiten van de

bijzaken te scheiden. Hij beseftte dat hij met de minuut dieper in de problemen kwam te zitten. Hij was in rap tempo aan het uitdrogen en liep, zelfs met zijn lichte verwondingen, grote kans op infecties. Hij moest zijn rugzak zien te vinden. Daarin zaten, buiten zijn wapen en een droog uniform, ook water en medicijnen.

Sam nam de omgeving in zich op. Het was schemerig op de junglevloer. Hier en daar viel een lichtstraal door het dichte bladerdak, maar het meeste licht werd begerig opgeslokt door zanaanbiddende planten, lang voordat het de grond had bereikt. Onder zijn laarzen knisperde een dikke laag bladeren en takken. Het was uitkijken geblazen, wist Sam. Deze omgeving was perfect voor bosmeesters, lanspuntslangen en andere nare beesten die met hun schutkleuren nauwelijks te zien waren tussen al het blad. Sam rilde. Hij had altijd voor zijn collega's geheim weten te houden dat hij bang was voor slangen, maar nu hij alleen was, voegde dat een extra dimensie toe aan zijn angst. Hij duwde wat varens aan de kant en begon voorzichtig om de gigantische boom heen te lopen. De stam moest een omtrek hebben van een meter of dertig en het gevaarte had manshoge wortels waar hij óf omheen moest lopen óf overheen moest klimmen. Halverwege werd hij nerveus. Waar was dat ding? Zou zijn rugzak misschien ergens zijn blijven hangen in de boom? Hij wierp een blik omhoog. Via de lianen die hij had gebruikt om af te dalen, zou hij een stuk omhoog kunnen klimmen, maar dat zou hem erg veel kracht kosten. Hij liet zijn ogen over de grond dwalen. Bingo. Vijf meter verderop zag hij onder een struik een camouflageband van zijn rugzak uitsteken. Hebbes. Hij was weer terug in de race.

Tien minuten later had hij gedronken, zijn wonden gedesinfecteerd en verbonden en zijn wapen geïnspecteerd. Het Heckler & Koch 416 aanvalsgeweer leek, beschermd door de rugzak, de val goed te hebben doorstaan. Sam hield het opgelucht in zijn handen. Na honderden oefeningen voelde het geweer bijna als een verlengstuk van hemzelf. Hij kende elk onderdeel, wist precies hoe het onder alle omstandigheden reageerde. Hector, zoals Sam het wapen noemde, was een juweeltje. Het hoefde niet vrij van water of vocht te zijn en kon direct afvuren wanneer je het water raakte. Bovendien was het niet erg gevoelig voor zand en modder. Het wapen was gemaakt voor optreden in de jungle.

Sam laadde het wapen met een van de twee metalen magazijnen die hij voor deze eindoefening had meegekregen. Twee keer twintig maakte in totaal veertig 7,62 mm patronen. Officieel mochten ze het wapen niet gebruiken tijdens deze stille infiltratieoefening, maar daar had Sam schijt aan. Hij stond er alleen voor, zonder communicatiemiddelen en afgesneden van zijn collega's. Als hij het wapen nodig had, zou hij het gebruiken. Nood brak wet. Voor hij opstond, monteerde hij de Schmidt & Bender 3-12x50 kijker en een helderheidsversterker op zijn geweer. Zijn helm had hij niet meer kunnen vinden, maar dit vizier met nachtzicht vormde een redelijk alternatief. Hij was niet langer aan de duisternis overgeleverd.

Met het wapen op zijn borst, de tas om zijn schouders en een kompas in zijn handen begon hij te lopen. Met elke stap werden zijn voeten vastgezogen in de modder en als hij een voet lostrok borrelde de geur van verrotting op. De planten grepen naar zijn ledematen, leken hem te willen verscheuren met hun klauwen en deden zijn kleding haken en rafelen.

Terwijl hij vocht tegen de begroeiing, scande hij de grond en baande zich langzaam een weg naar het noordoosten. Voor de duizendste keer gedurende de afgelopen maanden vervloekte hij de jungle. Hij had inmiddels een grondige hekel ontwikkeld aan het Franse vreemdelingenlegioen en hun Centre d'Entraînement au Fôret Equatoriale, CEFE. Gelukkig was de tien weken durende jungletraining die hij en de andere Nederlandse commando's daar moesten volgen, bijna ten einde.

Toen hij die avond zijn slaapplek inrichtte, had hij naar schatting hemelsbreed vijf kilometer afgelegd. Het terrein was onverminderd zwaar, veel dichtbegroeid moeras, en werd doorsneden door smalle rivieren, ondiepe geulen, omzoomd door mangrovebossen. De rivier die hij zocht, een bredere stroom die de grens met Suriname vormde, had hij tot zijn verbazing nog altijd niet gevonden. Hoewel het zonder werkende gps en coördinaten lastig was te bepalen op de kaart die hij bij zich had, vermoedde hij dat het rendez-vous hemelsbreed niet meer dan vijftien kilometer bij hem vandaan kon zijn. Over dit terrein was dat echter een flinke afstand.

Toch was er een klein lichtpuntje. Net toen de schemer inviel,

merkte hij dat het terrein begon te veranderen. De begroeiing versoberde en het werd minder drassig. Vanavond kon hij droog liggen. Een halfuur later hing zijn hangmat met geïntegreerd muskietennet tussen twee bomen. Hij legde zijn eten, drinken, hoofdlamp en wapen erin en klom er toen zelf bij.

Zijn natte laarzen kreeg hij met moeite uit, Het bevrijden van zijn voeten uit zijn doorweekte sokken voelde als puur genot. Hij wrong de sokken uit en hing ze te drogen terwijl hij moed verzamelde om zijn voeten te inspecteren. Een van de meest voorkomende en hardnekkigste blessures in de jungle was de loopgraafvoet, een conditie waarbij de huid zo lang vochtig was geweest dat ze begon te rotten. Buiten het gevaar op infecties, zou het hem bovendien sterk beperken in zijn bewegingsvrijheid. Een ernstig geval van loopgraafvoet zou in zijn situatie de dood kunnen betekenen. Hij bekeek ze in het licht van zijn hoofdlamp en betastte ze met zijn handen. Hij had geluk. Ze hielden het nog goed. Geen losse huid, geen blaren. Een nachtje drogen en rust en ze waren weer klaar voor een nieuwe dag.

Ook zijn kleren waren doorweekt, een mengeling van het zweet dat door de hoge luchtvochtigheid uit al zijn poriën leek te stromen en het water waar hij de hele dag doorheen had gewaad. Hij trok ze uit en hing ze naast zijn laarzen en sokken boven in zijn hangmat te drogen. Daarna was het tijd voor de inwendige mens. Hij nam niet de moeite zijn *meal ready to eat*, beef stroganoff, op te warmen, maar schoof het kant-en-klare voedsel koud naar binnen.

Het werd echt donker nu en met het invallen van de duisternis, werd het geroffel van muskieten tegen zijn klamboe al snel overstemd door andere junglegeluiden. Sam lag er een tijdje naar te luisteren en viel toen, vermoeid van alle inspanningen, in een diepe slaap.

Een geeloranje gesnauwde toekan vloog krijsend op en schoot als een brandende pijl door het bos. Sam zag het vanuit een van zijn ooghoeken, bleef staan en hief zijn geweer omhoog in de richting van de plek waar de vogel was opgevlogen. Iets had het beest doen schrikken. Hij hoorde geritsel en verplaatste kalm zijn vinger van de loop naar de trekker, klaar om te schieten op het eerste de beste beest dat uit de bosjes langs de oever op hem af zou stormen. Hij